

JAZZ & BLUES

PŘIPRAVUJE | PAVEL VIŠEK

LIBOR ŠMOLDAS Mojí nejoblíbenější kapelou zůstávají Beatles

Čtyřiatřicetiletý kytarista, který se předloni blýskl sólovým debutem *Blue*: Šmoldas hraje Ježka, působí hned v několika skupinách, z nichž nelze nezmínit alespoň Ondřej Pivec Organic Quartet. Jen pár týdnů po jeho listopadovém koncertním reunionu vyšla 9. prosince u New Port Line novinka *On The Move*, kterou natočil se svým NYC Triem s kontrabasistou Jayem Andersonem a bubeníkem Adamem Nussbaumem. S oběma má v diskografii už album *Dreamtime*, ale po převzatém repertoáru nyní došlo na vlastní, vesměs už časem prověřené skladby, kterým se vymyká pouze nová balada *Love*, dedikovaná manželce Vendulce alias Zeuritii.

Novinka *On The Move* je druhé album s newyorským triem, kde hrajete se dvěma o generaci staršími legendami. Jak tohle hvězdné obsazení vzniklo?

Vždycky se mi líbilo, jak hraje Adam Nussbaum. Slyšel jsem ho naživo s Johnem Abercrombiem, v jiné sestavě zase s Georgem Mrazem a byl jsem nadšený. S drzostí sobě vlastní jsem si s ním po koncertě šel promluvit, že se mi líbí jak hraje a že bych s ním v budoucnu rád něco natočil. Dal jsem mu svoje desky, vzal si jeho číslo a zůstal v kontaktu. Asi se mu moje hudba líbila, protože při dalším turné po Státech jsem už měl s Adamem domluvené natáčení. Doporučil mi navíc Jaye Andersona, úžasného basistu – vzájemně spolupracují dlouhá léta. No a v New Yorku jsem si mezi koncerty zajel autobusem

k Jayovi, abychom v jeho domácím studiu natočili první společnou desku *Dreamtime*.

Ydavatelsky je rozestup mezi *Dreamtime* a *On The Move* kratší, ale vznikem od sebe obě alba dělí čtyři roky. První stavělo na mladších standardech včetně výpůjček od Beatles a Jamese Taylora. Souvisela volba převzatého repertoáru s tím, že vaše spolupráce tehdy začínala? Částečně ano. Mé předchozí desky byly sice převážně autorské, takže to chtělo změnu, navíc rád hraju jazzové standardy i písničky obecně, což byl důvod číslo dvě. Ale protože jsme spolu hráli poprvé, chtěl jsem, abychom točili materiál, ve kterém se Adam a Jay budou snadno pohybovat a mít tím pádem víc prostoru ke kreativitě. Oni sice dokážou být kreativní, i když čtou hudbu z listu poprvé, ale to je jiná věc.

VOLNÝ KONCEPT

Nové nahrávky už vycházejí z původních skladeb a novinka je na labelu New Port Line řazena do bopové edice. Z vašich vzorů bych si zde tipnul třeba Wese Montgomeryho a jednu skladbu přímo dedikujete Kennymu Burrelovi. Album mělo být tentokrát „tradičnější“? Záměr to nebyl. Předem daný koncept nebo ideál, kterému se snažíte přiblížit, ani nemám rád. Myslím, že to trochu omezuje tvořivost a uvolněnost. Cílem bylo, abychom si ve studiu zahráli moje skladby, které už na des-

kách většinou dříve vyšly, ale tak, aby nás bavily, takže jsme na místě vymýšleli jejich zcela nová aranžmá. Takže šlo o hodně volný, improvizovaný koncept. Co kdybychom to zahráli takhle? Tenhle „tejk“ se mi líbil, můžeme na další písničku...

Ve skladbě *Tram Line 57* hraje jen rytmika a v *Autumn In Three* a *Blues In The Shower* dostávají sólový prostor vaši spoluhráči. Vnímáte novinku také jako svou autorskou vizitku? Ano. *On The Move* je však posunem nejenom k autorské tvorbě, ale také k bluesovějšímu, našlápn-

V SOUČASNOSTI MĚ NAPŘÍKLAD HODNĚ INSPIRUJE HAMMONDKOVÁ HUDBA ZE ŠEDESÁTÝCH LET.

.....

nutějšímu zvuku, který se přidává k přirozené intimnosti této sestavy. Deska je navíc zvukově barevnější právě svou orchestrací, kdy některé skladby jsou sólové a vedle duetu převažují tria.

ŽIVĚ A BEZE STŘIHŮ

Novinka vznikla ve Svárově se zvukovým mistrem Lukášem Martinkem. Vaši rytmici platí za vyhledávané sidemany a znají hlavně zámožská studia. Jak se jim u vás natáčelo? Myslím, že dobře. Frekvence odsýpala snadno a velice rychle. Lukáš Martinek je skvělý profesionál, takže nám to šlo samo, i když jsme na celou nahrávku měli necelý den. Jazzové desky se ale většinou točí ve studiu živě bez střihů a to byl i tenhle případ. Poděkovat za spolupráci na desce *On The Move* chci Petru Markovi, který vede vydavatelství New Port Line, stejně jako všem ostatním, kteří se na jejím vzniku podíleli. Doufám, že se bude posluchačům líbit.

Ve vaší hře jsou vedle jazzu cítit ohlasy blues, funku i „latiny“, ale žádné rockovější hrany, přitom první kytarové lekce jste dostával od Josefa Kústky, jehož si spojujeme s Modrým efektem nebo Bacily. Rockové začátky vás výrazněji nepoznaly? Když jsem začínal, byl Josef Kůstka můj zásadní učitel. Kromě klasických základů mě učil blues, za což jsem mu moc vděčný. Moje hra se vyvíjí tak nějak sama od sebe, aniž bych jí cíleně plánoval a někam směřoval. V současnosti mě například hodně inspiruje hammondková hudba ze 60. let, tedy blues, jazz, funk i gospel, a s tím taky dnes už zapomenutí kytaristé té doby. Jestli se k mému stylu v blízké době přidá i víc rocku, to nedokážu říct, ale nemůžu to ani vyloučit. Mám rád zvuk kytary bez jakýchkoli efektů a zkreslení, které si většina lidí spojuje s rockovým zvukem. Nicméně moji nejoblíbenější kapelou zůstávají Beatles, takže tady nějaká naděje zůstává. ■

MODRÉ LINKY

NOA SE VRACÍ NA MORAVU

Písničkářka Noa měla sice k jazzu nejbližší na eponymním albu z roku 1994, které produkovali Pat Metheny a Steve Rodby, ale pro její nahrávky s větším zastoupením modrých tónů je třeba zmínit koncert, který se koná 6. února v Brně v Janáčkově divadle. Izraelská hvězda u nás předtím naposledy zazářila v roce 2008 na festivalu Colour Of Ostrava.

JAZZOVÉ PŘEDJARÍ V BRNĚ

V únoru je už v plném tempu průběžný festival Jazz Jaro 2017, který se koná v brněnském klubu Stará Pekárna. Z 22 koncertů na druhý měsíc v roce připadá sedm. Tipem je 21. 2. afrojazzové Femí Temowo Trio, v němž britského kytaristu, který hrával s Amy Winehouse, doprovázejí kontrabasista Petr Dvorský a bubeník Kamil Slezák. Kompletní program a informace o zvýhodněné permanentce na webu starapekarna.cz.

ČTVRTÝ ROZMĚR JAZZ ROCKU

Jeden z nejslavnějších světových kytaristů, jehož si spojujeme nejen s jazzrockovou legendou Mahavishnu Orchestra, se po devíti letech vrátí do Prahy. John McLaughlin se svou skupinou The 4th Dimension vystoupí 5. března ve Foru Karlín. Jeho zatím poslední album představuje sólovka *Black Light* (2015), na které se však podíleli všichni tři aktuální spoluhráči.

NEPŘEHLĚDLI JSTE?

V lednu vyšla také alba John Abercrombie Quartet – *Up And Coming* (ECM), The Bleckmann – *Elegy* (ECM), Ronnie Baker Brooks – *Times Have Changed* (Provogue), Nathan East – *Reverence* (Yamaha Entertainment), Keith Jarrett – *Solo Performance New York '75* (Hi Hat) a *Chris Thile & Brad Mehldau* (Nonesuch, 2CD).

TOP 5 JAZZ ALBUMS

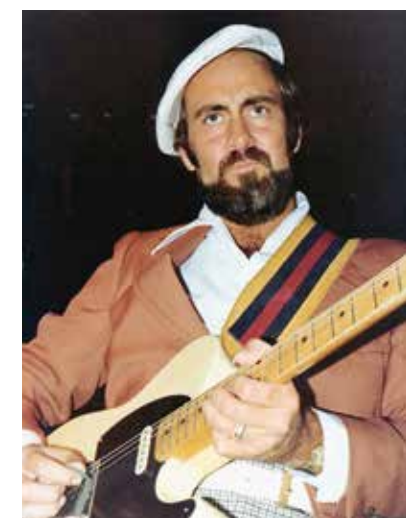
- www.billboard.com 14. 1. 2017
1. Tony Bennett – Celebrates 90 (1/1-1)
 2. Norah Jones – Day Breaks (2/1/2)
 3. Leslie Odom, Jr. – Simply Christmas (4/2/1)
 4. Jon Batiste – Christmas With... (3/5/9)
 5. Kristin Chenoweth – The Art Of Elegance (7/4/4)

ROY BUCHANAN Začátky s Nancy

Kolekci raných nahrávek mistra bluesrockové kytary pod názvem *After Hours: The Early Years – 1957-1962 Recordings* vydala 2. prosince firma Soul Jam Records.

Eponymní sólový debut *Roy Buchanan* (1972) sice rodákovi z Ozarku v Tennessee vyšel až v Kristových letech, ale ten profesionální kariéru zahájil už v sedmnácti, když si zahrál sólo na singlu *My Babe* rock'n'rollového Dalea Hawkinse. Na začátku šedesátých let pak hrával ve skupině jeho bratrance Ronnieho Hawkinse, kde byl mentorem o čtyři roky mladšího nástrojového kolegy Robbieho Robertsona. Tou dobou už ale patřil mezi vyhledávané sidemany, což potvrzuje právě „sběrák“ 44 nahrávek, jež pořídil vesměs pro jiné umělce, mezi nimiž dále figurují Bob Luman, Freddy Cannon, Merle Kilgore nebo Bobby Gregg (sestava se až na pořadí kryje mj. s jinou loňskou kompilací *The Genius Of The Guitar – His Early Recordings*). Mezi nemnoho skladeb, jež vydal pod vlastním jménem, patří třeba titulní *After Hours*, známá už ze starších antologií. Společného jmenovatele nahrávek, rozkročených od rhythm'n'blues až ke

country, představuje dynamická hra na Telecaster ročník 1953, kytaru, které Buchanan láskyplně přezdíval Nancy. Závislost na alkoholu a drogách přivedly brilantního kytaristu do vězeňské cely ve Fairfaxu, kde se 14. srpna 1988 oběsil. Inspiroval však mnoho bílých bluesrockových kytaristů včetně Garyho Moorea.

VILÉM SPILKA QUARTET Podvod od táboráku

Album *Podvod*, které vyšlo 7. listopadu u Indies *Happy Trails*, postavilo kvarteto brněnského jazzového kytaristy na osmi životaschopných coververších písní Jana Nedvěda.

Když zabrousíme do speciálních vod tuzemské trampské písně, objevíme mosty k jazzu třeba u Wabiho a Mikiho Ryvolových, mezi jejichž oblíbence patřil i Dizzy Gillespie (viz *Poslední píseň*, v originále *Any Time*, kterou složil už dříve countryový Herbert Lawson), ale cesty vedou i opačným směrem. „Hudba Honzy Nedvěda a Brontosaurů byla součástí mého zálesáckého dětství,“ vzpomíná Vilém Spilka. „Když se oprostíte od místy kýčovitých a někdy poněkud naivních textů, zbyde melodie, a tu Honza Nedvěd prostě napsat umí.“ Metrické a harmonické změny Spilkových předělávek však nejdou u osmi hitů, mezi nimiž nechybějí *Práčata*, *Stánky* nebo *Tulácký ráno*, proti jejich podstatě. „Píseň musí zůstat písní. Základní sdělení Nedvědových skladbiček je navíc natolik silné, že si o aranžmá řekly vlastně samy.“

Podvod, jehož titul je „nejlepší výjádřením určitého cimirmanovského dvojsmyslu za celým konceptem“, však není žádnou rychlokvaškou, naopak. „Album vznikalo dva roky a myslím, že je tím do určité míry unikátní. Zachycuje totiž kapelu v různých fázích vývoje, a to jak zvukového, tak interpretačního. Nahrávací frekvence byly tři a gros alba pochází z úvodní a závěrečné.“

